

3. Tredje anbringende vedrørende krænkelse af sagsøgerens grundlæggende rettigheder

— Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at for så vidt som de anfægtede afgørelser og forordninger ikke anfører en begrundelse, krænker de sagsøgerens ret til forsvar. For det andet påvirker ulovligheden af de anfægtede afgørelser og forordninger den foreliggende sag, da det på den ene side vanskeliggør sagsøgerens mulighed for at forsvare sig, og på den anden side forringer Rettens evne til at undersøge lovligheden af de anfægtede afgørelser og forordninger. Heraf følger, at sagsøgerens ret til en effektiv domstolsprøvelse er tilsidesat. For det tredje blev sagsøgeren pålagt en uberettiget begrænsning i sin ejendomsret, for så vidt som sagsøgeren blev berøvet retten til forsvar, og eftersom Rettens evne til at undersøge lovligheden af de anfægtede afgørelser og forordninger, der relaterer sig til foranstaltningerne om indefrysning af midler — hvilke er »særligt undertrykkende« af karakter — undergraves.

4. Fjerde anbringende vedrørende manglende beviser mod sagsøgeren

— Sagsøgeren har anført, at Rådet ikke har fremlagt de beviser og oplysninger, som det baserede sig på, da det vedtog de anfægtede afgørelser og forordninger.

5. Femte anbringende vedrørende faktisk urigtighed

— Sagsøgeren har gjort gældende, at sagsøgeren i modsætning til, hvad der er anført i de anfægtede afgørelser og forordninger, ikke længere var vicekontorchef i Irans atomenergiorganisation på de pågældende datoer, hvor han blev opført på listen over personer og enheder, der falder ind under de restriktive foranstaltninger. Rådet har derfor begået en faktisk fejl ved at opføre sagsøgeren på listen alene med den begrundelse, at han på datoen for de anfægtede, forskellige afgørelser og forordninger var vicekontorchef i Irans atomenergiorganisation.

6. Sjette anbringende vedrørende retlig fejl

— Sagsøgeren har anført, at det ikke var hensigten, at artikel 20, litra b), skulle finde ubetinget anvendelse på individer, der bestrider ledende stillinger i en enhed, der er opført i bilag VIII. Desuden fastsætter artikel 20, litra b), at individer, »der er involveret i, har direkte tilknytning til eller yder støtte til Irans spredningsfølsomme nukleare aktiviteter« opføres på listen. Ved at opføre sagsøgeren på listen i bilag II uden at fremlægge nogle beviser for, at sagsøgeren ydede en aktiv og effektiv støtte til Irans nukleare aktiviteter på det tidspunkt, hvor han blev opført på listen i bilag II, har Rådet begået en retlig fejl.

7. Syvende anbringende vedrørende åbenbart urigtigt skøn med hensyn til de faktiske omstændigheder og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

— Sagsøgeren har anført, at der i den foreliggende sag ikke findes noget alment hensyn, der kan begrunde, at sådan en streng foranstaltning pålægges individer, der endda kun i en kort periode har bestredet en ledende stilling i AEOL. Desuden ville de, selv om de blev anset for begrundede ud fra et alment hensyn, stadig kunne kritiseres for ikke at overholde en rimelig forholdsmæssig sammenhæng mellem de anvendte midler og det mål, der søges opnået.

Sag anlagt den 19. maj 2014 — UNIC mod Kommissionen

(Sag T-338/14)

(2014/C 212/53)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Unione Nazionale Industria Conciaria (UNIC) (Milano, Italien) (ved advokaterne A. Fratini og M. Bottino)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Sagsøgeren gives medhold, og den anfægtede afgørelse annulleres som følge heraf.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Denne sag er anlagt til prøvelse af Europa-Kommissionens afgørelse af 19. marts 2014, hvorved sagsøgeren fik afslag på sin anmodning om indledning af en procedure for tilbagetrækning af de toldpræferenceordninger, der er indrømmet Indien, Pakistan og Etiopien vedrørende råt eller halvforarbejdet skind som omhandlet i afsnit S-8a, S-8b og S-12a i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) af 25. oktober 2012 om anvendelse af et arrangement med generelle toldpræferencer og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 732/2008 (EUT L 303, s. 1).

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Første anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 296 TEUF og artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
 - Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke overholder kravet om en klar, præcis og utvetydig begrundelse, således som dette krav er blevet fortolket i Domstolens praksis.
2. Andet anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn.
 - Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at der er begået en åbenbar vurderingsfejl med hensyn til, om en midlertidig tilbagetrækning af præferenceordningerne er tilstrækkelig i forhold til problemet med leveringen af råvarer, samt om der i henhold til ovennævnte forordnings artikel 19, stk. 1, litra d), foreligger forudsætninger for midlertidigt at trække de toldpræferenceordninger, der er indrømmet Indien, Pakistan og Etiopien, tilbage.
3. Tredje anbringende vedrørende tilsidesættelse af retten til god forvaltning som omhandlet i artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
 - Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at det ikke er blevet efterprøvet, om betingelserne i ovennævnte forordnings artikel 19, stk. 1, litra d), er opfyldt med henblik på indledningen af en procedure for tilbagetrækning af toldpræferencer.

Appel iværksat den 19. maj 2014 af CR til prøvelse af Personalerettens dom af 12. marts 2014 i sag F-128/12, CR mod Parlamentet

(Sag T-342/14 P)

(2014/C 212/54)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: CR (Malling, Frankrig) (ved advokat A. Salerno)

De andre parter i appelsagen: Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

Appellantens påstande

- Personalerettens dom af 12. marts 2014 ophæves.
- Retten træffer afgørelse i tvisten mellem appellanten og Europa-Parlamentet og annullerer den afgørelse, som appellanten har anfægtet ved Personaleretten, for så vidt at denne afgørelse pålægger ham at tilbagebetale hele det beløb, som fejlagtigt er blevet udbetalt til ham som familietillæg.
- Subsidiært hjemvises sagen til Personaleretten.
- Europa-Parlamentet pålægges at betale sagens omkostninger for begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har anfægtet afvisningen af ulovlighedsindsigelsen mod tjenstemandsvedtægtens artikel 85, stk. 2. Til støtte for appellen har appellanten fremført to anbringender:

1. Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.